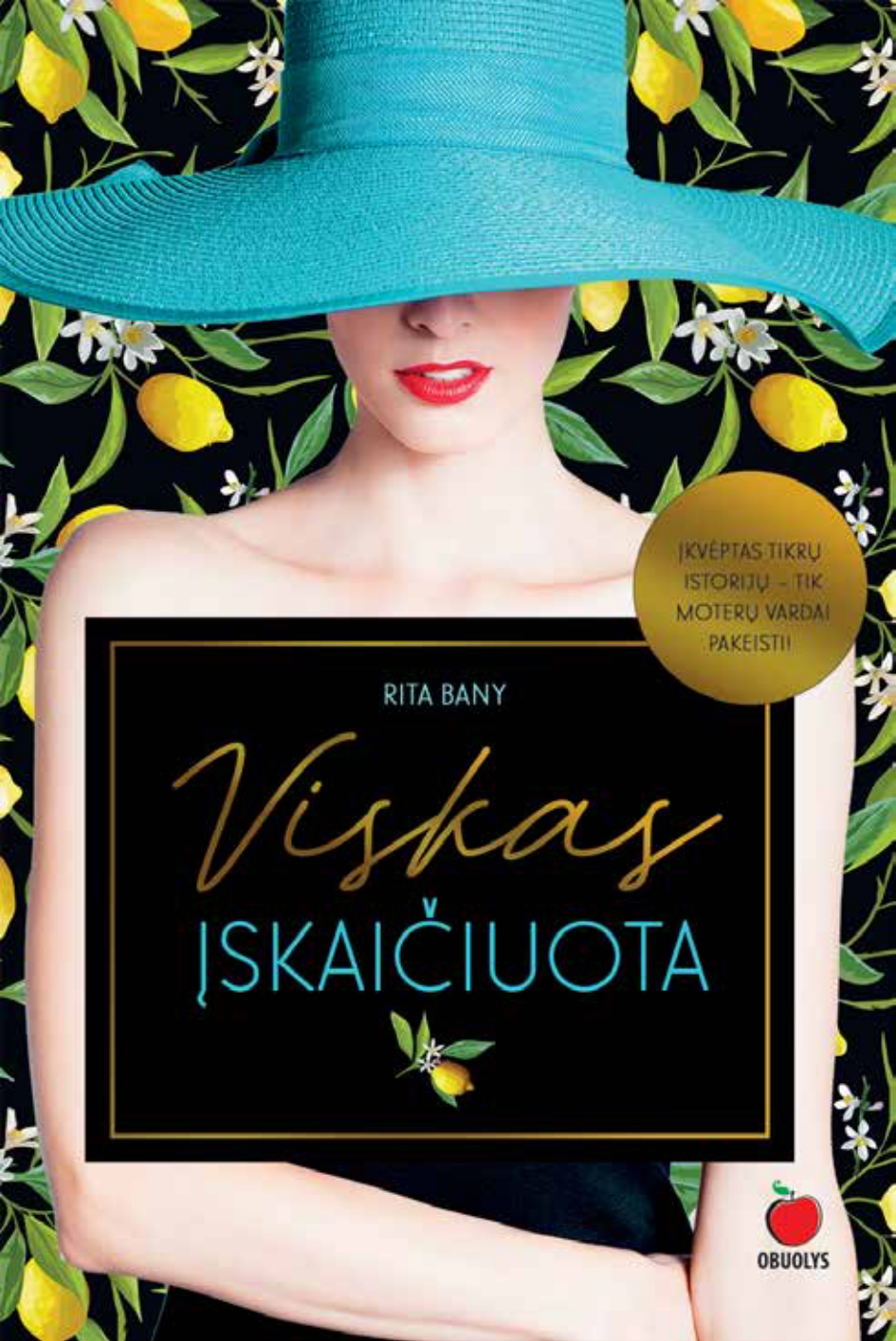

ĮKVĖPTAS TIKRŲ
ISTORIJŲ – TIK
MOTERŲ VARDAI
PAKEISTII

RITA BANY

Viskas
ĮSKAIČIUOTA

OBUOLYS

Rita Bany

Viskas
ĮSKAICIUOTA

Romanas

Įvadas

Meilės romanai gimsta netikėtai. Kai kuriuos įmanoma užrašyti, ir jie virsta knygomis. Tenka nukeliauti ilgą kelią nuo autoriaus iki skaitytojo. Kelias visad prasideda nuo pirmojo žingsnio – pasiryžimo.

Be pagrindinių darbų: rašymo ir vertimų, užsiimu intuityviuoju sveikatinimu ir psichomagija (tai žinomo keistuolio režisieriaus ir rašytojo, psichomago žydų kilmės menininko Alejandro Jodorovsky terminas ir sveikatinimo būdas). Taigi padedu draugėms, pažįstamoms ir kitoms moterims, kurios mane susiranda, tam tikromis psichomaginėmis technikomis atsikratyti senų traumų, sužeidimų, negatyvių įspaudų. Dėliuju Marselio Tarot, Lenormand kortas, padedu aiškintis sapnus ir sapnuoti sąmoningai. Taip pat išklausu moterų pasakojimų: draugių, draugių draugių, pažįstamų ir pažįstamų pažįstamų. Iš tokių atvirų

pasakojimų susidarė knyga. Kai kurie iš jų autentiški, tikri, kai kurios istorijos – sukurtos. Rašytojai, beje, yra didžiausi melagiai. Bet jie meluoja (tarp jų ir šių eilučių autorė), norėdami padėti, palengvinti kančias. Kartais moterys iš santykių pernelyg daug tikisi, turi per didelį lūkesčių. Daug paprasčiau gyventi tiesiog pasitikint savimi ir visata. Lengva pasakyti – sunku padaryti.

Visgi kai kurios bičiulės romane atpažins save. Vardai jų pakeisti dėl suprantamų priežasčių. Beje, pagrindinė veikėja – Sofijos salos savininkė – yra išgalvota (sulipdyta kaip sniego senis iš kelių realių personažų). Tikiuosi, kad skaitydamos ir skaitydami patirsite, kaip britai ar amerikiečiai sako *fun*.

Ir dar. Noriu padėkoti kolegėms: poetei ir dulai, išmintingajai Vitalijai Pilipauskaitei Butkienei, bičiulei viešųjų ryšių specialistei, tapytojai ir rašytojai, talentingai semiotikei Jolitai Linkevičiūtei. Tai jos paskatino mane rašyti. Nes, šiaip ar taip, ilgą laiką buvau *ghost writer* (ta, kuri padeda kitiems sukurti knygas). Atėjo laikas parašyti savo romaną. Nuoširdžiai dėkoju įkvėpėjoms. Esu dėkinga visoms toms ypatingoms moterims, kurios atvirai pasipasakojo man savo meilės

nuotykius. Jie irgi pagražinti, daug ką teko perkurti. Vis tiek nuoširdžiai dėkoju visoms. Dėkoju ir Erikui Baniui ir visiems savo gyvenime sutiktiems pasauliečiams vyriškiams ir dvasiniams vadovams: nuo realių Tibeto budizmo mokytojų iki Rinzai zen mokytojo japonų meistro Shodo Harado Rošio. Be jų nuoširdumo ir atsidavimo savo pašaukimui būtų buvę sunku atverti savyje dievišką moteriškumą *divine feminine*, kuris yra visuose: tiek vyruose, tiek moteryse. Dėkoju, be abejo, ir leidėjui, energingajam Pauliui Virbickui, kuris padėjo knygai išvysti dienos šviesą ir pasiekti visas meilės ištroškusias. Romanai yra puiku: linkėčiau kiekvienai patirti juos tiesiogiai, bet skaityti neįpareigojančius meilės romanus irgi malonus dalykas! Beje, meilei metai ne riba – atminkite tai! Gero skaitymo!

Autorė Rita Bany

I DALIS

Priešistorė

Meilės apžavai

Rašau apie tai, ko man stigo, ko negalėjau patirti. Tą trūkumą troškau užpildyti švelniais kaip medvilnė gerumo pūkšniais ir nemeilės properšas užkamšyti sakinių minkštumu. Nors, kaip suprantama, jokio trūkumo šiame pasaulyje nėra. Visata begalinė, saulė nuolat šviečia (net ir pro debesis), ir visiems pakanka visokeriopos gausos: meilės virpesių, turto srauto, dėmesio davimo, vandens ir maisto išteklių, – juk Arkties ledynai tirpsta, o sėklos sudygsa. Vienintelis dalykas, trukdantis nardyti gausoje ir meilėje – mintys, statančios užtvaras. Arba laisvai tekančios. Jos dauginasi ir kuria pasaulius. Todėl...

Pasakojų savo istoriją, kaip tapau pasakotoja, nes mano didžiulis pasakojimas persekiojo mane. Niukino tol, kol neužrašiau savosios sielos ir jos gydūnių išpažinties. Istorija apie tai, kaip iš trūkumo, iš vargetos

mąstymo dėmesį perkelti į klestinčios damos skleidimąsi, į gebėjimą suvokti tai, ką turiu, kuo dalinuosi, dauginu ir plečiu. Kur nukreipi mintis, ten teka energija – visiems žinomas senas monas.

Skaitykite, klausykite ir priimkite domėn. Arba elkitės kaip tinkamos.

Prisipažinsiu: organizacijos (kurioms rūpi medžiai, paukščiai, pavėsis ir geros naujienos) mane samdo pobūviams. Kviečia pranašavimui, būvio pajvairinimui, ypač moterų, mat jų – nuo 30-ties iki 60-ties metų – persvara Lietuvoje yra keturgubai didesnė, lyginant su nykstančia vyriška paderme: Lietuvos vyrai žiauriausiai nukirsti it senoviniai ąžuolai. Vien kelmai likę. Kiti tremtyse, mūšiuose, partizaniniuose karuose žuvę, okupantų rūsiose nukankinti. Sudygosios ąžuolų gil(z)ės, iškritusios iš pabėgėlių kišenių, Vakaruose leidžia ūglius, o Lietuvos karaliai ir karvedžiai amžinu miegu parpia alkakalniuose ir piliakalniuose... Klaikiausia, kad gyvi palikuonys patys save kerta, apsižergę pjaunamų medžių šakas...

Snaudžia Lietuvos *kul* (kultas) ir *tūra*... Falocentrinė tūra, įtariu, byra. Vargiai ar beprisikels iš numirusių?

Todėl moterys dumte dumia į šiltus kraštus ir ne-laukia, kol lozoriai atgis. Joms reikia meilės čia ir dabar. Padedu joms prisišaukti meilę. Kaip? Tikrai ne-siūlau užplikyti sunešiotų damų kojinių, sumaišytų su arbatžolėmis ir pagirdyti mylimąjį pritraukimo kerų arbata. Arba palaikyti obuolį savo pažastyje ir duoti atsikąsti mylimajam. Nežinau, gal simpatinė magija – perduotas geidulys – suveiktų? Gal jūsų prakaito syvų nurijęs vyriškis ir gali jus įsimylėti... kas žino? Tik ar ilgai tai truktų?

Dažniausiai pranašauju prieš saulėgrįžą. Ar sunkus ateities spėjikės amatas? Pasiskaitykite Aristotelį. Rimtai. Arba Puškiną. Galite paklausti ir gyvo žmogaus, pavyzdžiui, kokio nors išlikusio komunisto – dabar kokio dievoto nusidėjėlio. Tokie viską žino.

Savo paskaitose „Plaukime meilės keliu“ (neman-ykite, nemokau plaukti krūtine; nors mėgstu ener-gingus kraulio grybšnius, „meilės plaukimas“ ne apie tai) mėgstu kartoti, kad mūsų protėviai permanė vėjų pranešimus išmoningiau nei vėjarodės: kuršiai buvo

suskirstę brizą, vėtras, vėjus pagal jų stiprumą, švelnumą ir kryptis, pagarbiai juos *primonydavo*, susitardavo su *vajumi*, kai reikdavo plaukti jūron; šifravo paukščių skridimo greitį, atkreipdavo dėmesį į skraidūnų rūšį bei jų treles ir sužinodavo, kas nutiks, jei kelyje ūktelėdavo pelėda, sparnais sušlamėdavo kranklys, cyptelėdavo suopis ar čirptelėdavo žvirblis.

Iš paskersto gyvūno žarnų nuspėdavo orą (kol tų nespėjo aptūpti įkyrios musės) ir pasiruošdavo žemės darbams bei kelionėms, lengviau įmindavo žvaigždžių mirgėjimo signalus, nei suprasdavo slavišką, rusišką, lenkišką ar lotynišką raštą. Vartant gamtaknygę ir maldaknygę, pasikliaujant visatos ženklais ir išsipildančiais sapnais – ramiau gyventi. Netvirtinu, kad mes, kerėtojos ir būrėjos, esame pranašesnės už kitus, bet ženklus skaitome puikiai.

Labiausiai maga kalbėti apie susivijusius visatos raštus ir dangišką kalbą, slaptingas gamtos pynės – netikėtus gyvenimo sutapimus ir grožio blyksnius; apie tai, kas nuleidžia meilyn ir pakylėja aukštyrą. Atvirai šneku apie svarbiausią, sunkiausiai įskaitomą dalyką –

meilę. Kaip ją įvardyti? Mmmmm (malonumo ragavimas?), nutįsusi meilė kaip seilė? Seilė – stebuklingas gyvybės eliksyras. Žaizdos išlaižomos seilėmis, ir aki-mirksniu meilė išsiskleidžia dangiška rože ir iškvėpina ramybę. Taip pasakytų mano bičiulė vienuolė Marija. Ji meilę jaučia kitaip – kaip pilotas, pakilęs virš žemės, žvilgsniu aprėpia plačiausią žemės atvaizdą ir paglosto švelniu vasariniu brizu. Besimeldžiančių žmonių meilė – apglėbianti.

Kartais pamintiju: ar lietuvių protėviai valstiečiai galėjo pamilti? Jiems niekas netrukdė ir nedraudė. O baudžiauninkai – vargšai darbiniai arkliukai? Jie buvo išmokyti vien dirbti kaip prisukamos lėlės. Meilei įsiterpti nelikdavo jokio tarpo.

Ūkininkai šeimoje nešvaistė laiko meiliems šokiams ir dviejų širdžių susiglaudimams: juk reikėjo išgyventi, vadinasi – dirbti laukuose, namuose, miškuose. Pasikartosiu: meilės nei baudžiauninkai, nei valstiečiai neišpažino. Nemokėjo prašmatnios užsieninės meilės religijos kalbos. Juk meilės apsiėjimas – tai slapti tarpusavio pagarbos mokymai (apsigerbimo

apsauginiais šaliais ir skaromis), meilingi ritualai (palaimingos žinios *kožnam*, tačiau pereidavo iš lūpų į lūpas tik pašvęstiesiems laiko valdytojams). Meilė galingiausia: paverčia įsimylėjęlius tauriais ir bebaimiais, kilniaširdžiais laisvūnais. Valdyti baime paprasčiau. Bet čia ir dabar, nusimetus senuosius baimės įrašus, įmanoma išsistatuiruoti kūną prosenių meilės energija įkrautais šimtamečiais meilės užkalbėjimais ir džiaugsmingais šūkiais, įmanoma mirkti palaimingoje meilės šviesoje, įmanoma įkvėpti meilę ir iškvėpti meilę. Gyventi meilės kvėpavime čia ir dabar. Kvėpuoti pilvu, nes pilve glūdi jūsų stiprybė. Girdėjau pasakojimų, kad prie Gangos upės sudeginamų palaikų – tiek paprastų žmonių, tiek praktikavusių jogų – bamba nesudega, lieka suanglėjusi kone deimantinė kremzlė. Pilvo apačioje slypi mūsų valia. Nesunaikinama.

Raštas ispaudžia žymes

Geras ar blogas. Priklauso nuo ketinimo. Juk mūsų proseniai per gegužines šokdavo ne vien knygose. Daugybė metraštininkų nelaimėlius sugrūdo į savąsias knygas amžinai kartoti klaidų, skribai personažus įkalino nevilties sakinių pragare. Betgi... Tikrovėje sinchroniškai judėdami šokėjų kūnai patirdavo užpakalių linksmybes ir širdžių vienybę. Būkime turtingi ir teisingi. Trumpas valstiečių laisvalaikis lėmė jų dailią: šokių *pa (pas de deux) prastumą*. Laiko prilaikanti aukštuomenė išmoningiau trepseno meilės kaligrafiją ir plėtojo prašmatnesnius santykius iš dyko buvimo. Meilei plėtotis reikia išdykumo. Štai kodėl mano klientės užmezga romanus dykinėdamos vasarą...

Idomu, ar baroko eroje Lietuvoje tik aukštuomenės damos alpdavo įsimylėjusios? Jos žarstė laiką kaip

auksą savo ižde, plaukiojo laiko mariose. Ar dėl korsetų ankštumo (deguonies trūkumas), ar dėl meilės svaigulio įsimylėjusios kokią ūsuotąją ir barzdotąją (dopamino ir serotonino hormonų perteklius) griūdavo pakirstos it damos su kamelijomis ir jų pūsti sijonai susiskliausdavo kaip ateities parašiutai?

Visi iki mūsų gyvenusieji gentainiai paliko savo meilės įrašus – skausmą, kančias, ekstazę... Ji užrašyta kolektyvinės sąmonės tinkle vibruoja ir – žybt – įsibrauna į mūsų kūnus, smegeninę, dvasią neprašyti. Skausmo lukštai nereikalingi – išsilukštename pamažėle ir liekame nuogi, iš prigimties skautūs ir atviri. Štai tuomet alsuojame meile be jokių pastangų – savaime.

Meilės pasakymai, orakulo ištarmės

Turiu jų prisirinkusi pilną atminimų sąsiuvinį. Lietuviai būrai sakydavo: „Koks lesimas – toks ir *pi* (matematinė konstanta, nurodanti apskritimo ilgio ir skersmens santykį) *simas* (Dievo išklausytas).“ Žodis, kaip žinia, yra energijos dažnis. Virpesys. Kaip bitės. Ji skaudžiai gelia ir medų neša.

Graikiška šio žodžio, kitaip tariant, matematinės konstantos reikšmė puiki: aukštų natų aromatas. O lietuvių suvulgarinta? Ne, ne, ne. Senovės graikai sudūrė žodį *pistis* ne kūniškai skaniai meilei nusakyti: tikėjimui, sąžiningumui pažymėti, o naujajame testamente – *pistis* – tiesiog tikėjimas. Tad lietuviai besimylėdami nuolat atkartoja tikėjimo ir pasitikėjimo, sąžiningumo aktą. Patys to nežinodami. Argi ne taip? Apskritai, kam netinka žodis, prasidedantis

matematinės konstantos raide π , lai vartoja žodį *mylėtis*. Štai ir visa pakusa, kaip mano babytė kartodavo. Iš „negražumo“ į grožį. Nors jokio grožio, nei bjaurumo tame žodyje būti negali. Tik mūsų asociacija, pripildyta vienokios ar kitokios emocijos, ją nuspalvina. Nes mintis gimdo žodį, prie jo prilimpa asociacija, emocija ir jausmas. Susiformuoja jausmų forma arba minčių forma – beveik gyvas darinys: balionas, pripūstas mūsų energijos. Jausmų balionai mus valdo. Arba praplaukia debesiu.

Visame pasaulyje vyrauja žodžių pusiausvyra. Vietname Žemės pusrutulyje žodinė vibracija turi vieną reikšmę, kitame – kitą, dažniausiai priešingą. Štai jums ir priešybių vienybė. Svarstyklių pusiausvyra.

Klienčių apetitai

Galiu patvirtinti, kad ypatingų moterų – žibuoklių ieškotojų žiemą – meilės aistros ir mirties nostalgijos istorijos tikrai yra apetitą žadinančios, aistras įžiebiančios: jos kaip šokoladas, čiulpiamas gomuryje, pagardintas aitriais pipirais, keptos kuilio sėklidės, aplietos bruknių padažu, ar jaučio falų šaltiena, patiekama su krienais... Išvardinau vos kelis iš Gargantiua ir Pantagriuelio mėgstamų valgių afrodiziakų, nes pasaulis nesikeičia iš esmės, kinta tik technologijos, tačiau tai nekliudo jauniems įsimylėjėliams prie pietų stalo mėgautis gervuogių vynu, kertant keptus paršo pautus.

Kai kam tai labai skanu, o kai kam – ne. Skonio ir proto švaros dalykas („U každovo jest svoi vkus, skazala sobaka, oblizyvaja svoji jaica“)...

Kūniška meilė pasotina ir pagirdo. Sustiprina. Faraonai kadaise, prieš pradėdami kūdikį, jauno krokodilo